

τὴν φοβερὰν ἀλήθειαν. Νέα, ὠραία καὶ περιζήτητος, πῶς ἦτο δυνατόν νὰ φαντασθῇ τοιαύτην ἀχάριστον ἐγκαταλείψιν;

— Μὲ ἀγαπᾷ, ἔλεγε καθ' ἑαυτήν, καὶ χθὲς ἀκόμη μὲ διεβεβαίον. Ὁ ἄνθρωπος δὲν ἐγεννήθη ἀπαταίων, ψεύστης καὶ ὑποκριτής.

Δὲν ἐσκέπτετο ἡ τάλαινα, ὅτι καὶ αὐτὴ, λησμονήσασα τὸν Λέοντα, κατέστη ἔνοχος τοῦ αὐτοῦ ἐγκλήματος.

Ἐσπέραν τινὰ, καθ' ἣν εὐρίσκετο εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μόνῃ, στενοχωρουμένη μέγχι θανάτου, ἀνησυχούσα, καὶ τὸ ὄμμα περισπασμένον ἔχουσα εἰς τὸ ὠρολόγιον, εἰσῆλθε χωρὶς νὰ ἀναγγεληθῇ ἡ Μαριέττα, δεκαεξαέτης χορεύτρια προστατευομένη τῆς Ἰουλιέττας.

— Ἀ! εἶσαι σύ, εἶπεν ἡ Ἰουλιέττα, ἥτις στραφεῖσα καὶ ἰδοῦσα τὴν Μαριέτταν, ἐπανελάβε τὴν νωχελὴ αὐτῆς στάσιν.

— Φρίνεται δυσάρεστηθεῖσα, ἀπήντησεν ἐκείνη ἂν ἦλθα εἰς ἀκατάλληλον ὄραν, μὴ στενοχωρῆσαι καὶ φεύγω.

— Ὅχι, μένει.

— Ἐν τούτοις, ἂν περιμένῃς κἀνένα;

— Περιμένω κἄποιον, ἀλλὰ δὲν μὲ ἐμποδίζει, μένει.

— Εὐχαριστῶ, καλὴ μου Ἰουλιέττα.

Καὶ αἱ δύο γυναῖκες συνδιελέχθησαν περὶ πολλῶν πραγμάτων· ἀλλὰ, παρὰ τὰς προσπάθειάς τῆς Μαριέττας καὶ τὴν καλὴν θέλησιν τῆς Ἰουλιέττας, ἡ συνδιάλεξις καθίστατο ψυχρά.

— Ἀναμφιβόλως θὰ ἐπροτίμας νὰ ἦσο μόνη, εἶπεν ἡ Μαριέττα ἐγειρομένη.

— Ἀπατᾶσαι. Ἄλλως τε, ὡς βλέπεις, τὸ πρόσωπον, τὸ ὅποιον περιμένω, δὲν σπεύδει.

— Μήπως εἶναι ὁ ὑποκόμης Chamade, εἶπεν ἡ Μαριέττα διστάζουσα.

— Ναί, αὐτός, εἶπεν ἡ Ἰουλιέττα, ἐκπλαγεῖσα ὅτι τόσον ἀκριβῶς ἐμάντευσεν ἡ Μαριέττα.

— Τότε τὸ πρᾶγμα διαφέρει.

— Τί ἐννοεῖς;

— Ὅτι ἂν περιμένῃς τὸν ὑποκόμητα δὲν θὰ ἔλθῃ. Ὑποθέτω τοῦλάχιστον. Πρὶν ἔλθω εἰς τὴν οἰκίαν σου ἐπέρασα ἀπὸ τῆς Λουκίλης, καὶ ὁ ὑποκόμης Chamade ἦτο ἐκεῖ.

— Λουκίλη;

— Μία ἐκ τῶν κορυφίων.

— Ἐκείνη! ἀλλὰ τί ἤθελεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς γυναικὸς ἐκείνης;

— Ἐννοεῖς ὅτι δὲν τὸν ἠρώτησα.

— Ἀλλὰ, καὶ μεθ' ὅλα ταῦτα, εἶναι τοῦτο ἀφορμή;... ἡ ὥρα δὲν εἶναι τόσον προκεχωρημένη ὥστε νὰ μὴ ἐλπίζω ὅτι θὰ ἔλθῃ.

— Εἰν' ἀληθές, εἶπεν ἀφελῶς ἡ Μαριέττα, ἐν τούτοις...

— Τί ἀκόμη;

— Ὅταν ἀνεχώρησα ἦτο ἐξηπλωμένος ἐπ' ἀνακλίντρου, παρὰ τὴν θερμάστραν, καὶ ἐφόρει παντοφύλας.

— Ἀ! εἶπεν ἀπλῶς ἡ Ἰουλιέττα.

— Καὶ ἄν...

— Ἐχεις δίκαιον, δὲν θὰ ἔλθῃ βεβαίως, εἶπε ζωηρῶς ἡ Ἰουλιέττα διὰ τοῦτο δὲν

τὸν περιμένω πλέον. Σὲ εὐχαριστῶ, Μαριέττα, ὅτι μὲ ἀπήλλαξας ἀνυπομονησίας λεπτῶν τινῶν ἐπὶ πλέον. Ἀλλ' ἂς ὁμιλήσωμεν περὶ ἄλλου ἀντικειμένου, περὶ θεάτρου, περὶ τοῦ μέλλοντός σου ἐπὶ παραδείγματι.

— Εἶσαι πολὺ καλὴ, Ἰουλιέττα.

— Ἐνδιαφέρομαι πολὺ διὰ τὸ μέλλον σου. Θὰ ἐξακολουθήσῃς τὸ στάδιόν σου εἰς τὸ θέατρον;

— Ἐλπίζω.

— Ὁραῖον πρᾶγμα τὸ θέατρον, Μαριέττα, καὶ ὅποιον λαμπρὸν βίον μᾶς χορηγεῖ... Ἀνησυχίας, ἀγωνίας, τέρψεις, τρελλὰς νύκτας καὶ ἡμέρας ὀλοκλήρους ὄνειροπολημάτων, εὐγε, θριάμβους, ἔρωτας καὶ πλοῦτη· ὅλα ταῦτα εἶναι δι' ἡμᾶς. Ποῦ εἶναι οἱ ἀνόητοι, οἱ ὅποιοι ἰσχυρίζονται ὅτι οἱ ἡθοποιοὶ δὲν εἶναι εὐτυχεῖς, καὶ ἐκείνοι οἵτινες παραβάλλουσι τὸν ἐνεργητικὸν καὶ ἐλεύθερον βίον μας πρὸς τὴν οἰκογενειακὴν ἡρεμίαν;

Ἀλλ' ἡ Ἰουλιέττα προσεποιεῖτο ταῦτα λέγουσα. Ὅλως τὰ ἐναντία ἐφρόνει, καὶ παρὰ τὰς προσπάθειάς τῆς τὰ δάκρυα ἔρρεον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ἐπὶ τῶν κατώχρων αὐτῆς παρειῶν.

Τὴν νύκτα ὁ ὑποκόμης ἐνεφανίσθη ἀλλὰ δὲν τὸν ἐδέχθη. Τὴν ἐπιοῦσαν καὶ τὰς ἐπομένους ἡμέρας τῷ ἐκλείσθη ἡ θύρα, ἀλλ' ἡ καρδιά τῆς Ἰουλιέττας εἶχε θραυσθῇ.

Ἦθελε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ θέατρον, νὰ ἐπανεῖλθῃ εἰς Ἰταλίαν καὶ νὰ ζήσῃ μεμονωμένη πλησίον τοῦ γέροντος πατρός τῆς, ἀλλ' ἦτο δεδουλευμένη διὰ δύο ἀκόμη ἔτη ἀνῆκεν εἰς τὴν σκηνήν, ἣν ἄλλως τε ἡγάπα.

Μόνη, τεθλιμμένη, προσβληθεῖσα ἐν τῇ φιλοτιμίᾳ αὐτῆς καὶ ἐγκαταλειφθεῖσα ὑπὸ ἐκείνου, χάριν τοῦ ὁποίου ἐθυσίασε τὴν τιμὴν τῆς, ἔπραξεν ὅπως τόσαι ἄλλαι. Τὸν ἕνα πόδα ἔχουσα εἰς τὴν ἄλυσσον, ἐρίφθη ἐν αὐτῇ ἐξ ὀλοκλήρου.

Πῶς! ὁ βίος εἶναι βραχύς, ἡ νεότης παρέρχεται ταχέως καὶ τὰ γλυκερά ὄνειρα σβέννυνται. Τὸ ῥόδον, ὅπερ θαλλεῖ πρωτὰν τινὰ, μαραινεται περὶ τὴν ἐσπέραν. Ὁ ἄραψ ποιητὴς τὸ εἶπε:

«Τὸ ῥόδον μίαν μόνην ἡμέραν διαρκεῖ, καὶ ἡ ἐποχὴ τῶν ῥόδων πολὺ ταχέως παρέρχεται.»

Ἡ Ἰουλιέττα ἐμεθύσθη ὑπὸ τοῦ ἔρωτος· ἔτχεν ἐραστὰς, τῶν ὁποίων τὸν ἀριθμὸν δὲν ὑπελόγιζε!

Δ'

Ἐσπέραν τινὰ ὁ γέρον μελοποιὸς εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς περιλημμένης αὐτοῦ μαθητρίδος καὶ μὲ τὸ πρόσωπον ἀπαστράπτον ὑπὸ χαρᾶς:

— Ἰουλιέττα, τῇ λέγει, χαῖρε ὁ Λέων, τὸν ὅποιον μοι φαίνεται ὅτι κἄπως ἐλησμόνησας, ἔρχεται. Ἀπὸ πᾶσι τῶν ὑποχρεώσεων, αἵτινες τὸν ἐκράτουν εἰς *Fenice*. Εἶναι ὅλως ἐλεύθερος καὶ σπεύδει νὰ σοὶ ὑπενθυμίσῃ τὴν ὑπόσχεσιν, τὴν ὁποίαν ἀμοιβαίως ἐδώκατε.

— Καλῶς, ἀπήντησεν ἡ Ἰουλιέττα, ἂς ἔλθῃ.

— Ἀλλ' εἶσαι ὠχρά! ἀνέκραξε ἀνησυχῶν ὁ γέρον μελοποιός. Κακῶς ἔπραξα, τὸ βλέπω, νὰ σοὶ ἀναγγείλω τὴν εἰδησιν ταύτην τόσον ἀποτόμως.

— Καὶ εἶπατε ὅτι ἐφθασεν ἡδὴ; ἡρώτησεν ἡ αἰοδὸς διὰ φωνῆς, ἣν προσεπάθει νὰ καταστήσῃ ἡρεμον.

— Ἐφθασεν εἰς Παρίσιους σήμερον τὴν πρωτὰν καὶ κατέλυσεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Ἀγίου Πέτρου. Ἀπόψε θὰ ἔλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν μας.

Ἡ Ἰουλιέττα ἔσχε τὸν καιρὸν νὰ συνέλθῃ.

— Ἀπόψε, εἶπε, δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ τὸν δεχθῶ ὑποφέρω πολὺ. Ζητήσατε συγγνώμην ἐκ μέρους μου· θὰ ἰδουθῶμεν αὐρίον.

Ὅταν τὴν ἐπιοῦσαν ὁ Λέων εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μνηστῆς του, ἐκείνη, ἐνδεδυμένη ὡς διὰ χορόν, ἦτο ἐξηπλωμένη ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου. Ἐκεῖνος εἰσῆλθεν, ἐγονυπέτησε πρὸ αὐτῆς, τῇ ἐφίλησε τὰς χεῖρας καὶ ἠγέρθη ἵνα τὴν ἐναγκαλισθῇ, ὅταν τὸ ψυχρὸν βλέμμα τῆς Ἰουλιέττας τὸν ἐσταμάτησεν.

Ἡ χεὶρ αὐτῆς ἔμεινεν ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ Λέοντος· ἔσχε τὸ θάρρος νὰ τὴν ἀποσύρῃ καὶ νὰ ὑποστῇ τὸ ἐκπεπληγμένον καὶ ἱκετευτικὸν βλέμμα τοῦ συντρόφου τῆς παιδικῆς αὐτῆς ἡλικίας, τοῦ μνηστῆρος τῆς νεότητός τῆς.

Ἐπεται τὸ τέλος.

K.

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

πωλοῦνται τὰ ἐξῆς νεώτατα γαλλικὰ βιβλία, μὲ τὰς αὐτὰς τιμὰς τῶν γαλλικῶν βιβλιοπωλείων, ἥτοι πρὸς φράγκα χρυσὰ 3.50 ἑκάστος τόμος, ἐλεύθ. ταχυδρομικῶν 3.80:

LE DOSSIER DU GÉNÉRAL BOULANGER, par UN CURIEUX.

GISELLE RUBENS, par ERNEST DAUDET.

LES GIGOLOTS DE CES DAMES, par INAUTH...

L'EMPIRE D'ALLEMAGNE à VOL D'OISEAU, par E. BRAULT.

L'ART DE FAIRE SES 13 JOURS, par L. DIDIEE.

LES 36 FEMMES DE LA BALADE, par JEAN MALIC.

PORTRAITS D'AUJOURD'HUI, par ADOLPHE RACOT.

PORTRAITS D'HIER, par ADOLPHE RACOT.

LES FINESSES DE PİNTEAU, par CHARLES LEROY, illustré.

LES FEMMES INQUIÉTANTES ET LES MARIS COMIQUES, par DANIEL DARCY.

LES BILLETS BLEUS, par ÉMILE GOUDEAU, illustrations de Trock.

LA COUR DE L'EMPEREUR GUILLAUME, par ***.

LA FRANCE ET L'ALLEMAGNE, par C. KOETTSCHAU, lieutenant-Colonel, ouvrage traduit avec l'autorisation de l'auteur, par ERNEST JAGLÉ, professeur à l'École spéciale militaire de Saint-Cyr.

LES S'CRONGNIEUGNIEU DU COLONEL RAMOLLOT, par CHARLES LEROY.

LES FEMMES JUGÉES PAR L...

par G. CLAUDIN.

GRIPPE-SOLEIL, par F. DU BOISGODDARD.

HONNÊTE? par E. ERISH ET N. LAVAL.

GAULOISERIES NOUVELLES, par ARMANT SILVESTRE.

LA VIE EN CHEMIN DE FER, par PIERRE GIFFARD.

L'HYGIÈNE DE L'AMOUR, par MANTEGAZZA.

LE TOUT BERLIN, par ***.